

[Steen Folke.]

pegede i en retning af en, hvad skal vi sige, holdning, som i hvert fald ikke var nogen kategorisk afvisning af den slags udviklinger, og det synes jeg egentlig er trist.

Nathalie Lind (V):

I anledning af det svar, udenrigsministeren gav mig på mit første indlæg om den europæiske menneskerettighedsdomstols kompetence til at behandle den sag, Viking Kjeldsen-sagen, som den europæiske menneskerettighedskommission har ønsket skulle behandles for domstolen, vil jeg gerne præcisere, at jeg har forstået ministerens svar sådan, at regeringen i den konkrete sag frafalder sin indsigelse imod, at denne sag behandles ved den europæiske menneskerettighedsdomstol.

Jeg må så have lov at føje til, at det viser altså, at jeg havde ret i min vurdering i mit første indlæg af, at det er regeringens fulde ret i det enkelte tilfælde at undlade at gøre nogen indsigelse mod domstolens adgang til at påkende en sådan sag, eller omvendt, at i den konkrete sag kan enhver af de kontraherende parter anerkende domstolens kompetence. Jeg vil imidlertid gerne, at ministeren bekræfter, at jeg har forstået dette rigtigt.

Men dermed er denne sag, i hvert fald hvad det principielle angår, ikke afsluttet, for ministeren kan have ret i, at vi skal ikke i den ene art af sager tage én holdning og i en anden art af sager tage en anden holdning. Det er ikke tilfredsstillende.

Jeg mener, at det, vi har brug for, er en principiel afklaring af, hvad der er Danmarks holdning til, at enkeltpersoner, efter at menneskerettighedskommissionen har behandlet deres klagesager, kan få en afgørelse ved den europæiske menneskerettighedsdomstol, og det, der derfor er brug for, er en afklaring af, hvad det betyder, at vi har knyttet et forbehold om gensidighed til vores erklæring angående anerkendelse af kommissionens og domstolens kompetence. Jeg mener, at vi må nå frem til en fortolkning, eller endnu hellere ser jeg, hvad jeg vil kalde et direkte ordvalg, som klart viser, at det forbehold, Danmark tog i 1962 om gensidighed, og som jeg i den indskrænkende fortolkning, jeg mener man bør lægge i det, i og for sig ikke kan have noget imod, skal forstås med den begrænsning, at det alene vedrører forholdet mellem de kontraherende stater, ellers giver det efter min vurdering heller ikke

nogen mening, og at konklusionen af dette altså er, at forbeholdet om gensidighed overhovedet ikke vedrører kommissionens adgang til at indbringe enkeltpersoners klager for domstolen.

Jeg har forstået, at den erklæring, der sidst blev afgivet, udløber i 1977, og at man altså inden for en kortere tid skal udforme en ny erklæring om anerkendelse af domstolens og kommissionens kompetence. Jeg vil derfor spørge ministeren, om han vil være indforstået med – og ikke alt for sent, f. eks. i efteråret 1976 – at komme til Folketinget, således at Folketinget – ligesom man i 1953 oprindeligt tog stilling til, om man skulle ratificere den europæiske menneskeretskonvention – også kan få indflydelse på ordvalget og dermed på fortolkningen af, hvad der ligger i, at Danmark accepterer, at visse spørgsmål skal kunne behandles ved disse internationale domstole. Jeg håber, ministeren vil kunne give et sådant tilsagn, for har vi også det med, har vi i virkeligheden løst, og det takker jeg også for, ikke blot den konkrete, men også den principielle sag.

Formanden:

Jeg har længe tænkt på at foreslå medlemmerne i sidegangene at vælge en ordfører, så er der dog kun én, der forstyrrer os andre.

Maigaard (SF):

Jeg har tre bemærkninger om spørgsmålet om EF og det militærpolitiske, det spørgsmål, der er blevet rejst af hr. Tindemans.

Det, vi kan slå fast, er, at partiet venstre i dag går ind for militært samarbejde i EF-regie. Det kunne vi allerede se i sommer i forbindelse med afstemningerne i Europa-Parlamentet, hvor hver fra sin vinkel hr. Guldberg, hr. Kofoed og hr. Arne Christiansen gik ind for Europa-Parlamentets beslutning om, at EF skulle have med det militære at gøre. Og vi har set det nu i december, hvor hr. Guldberg klart har sagt, at det militære bør være i en EF-ramme. Jeg har så spurgt udenrigsministeren, hvordan han stillede sig til det, og han har sagt, at han var uenig med hr. Guldberg, han har oven i købet været så venlig at bogstavere sit svar for mig, n-e-j, sådan at ingen skulle være i tvivl om hans mening. Derfor er det vigtigt at slå fast, at der omkring dette spørgsmål i dag – i dag – er en meget, meget stor forskel mellem venstre og socialdemokratiet. Jeg understreger i dag, fordi 3 års medlemskab af De eu-